

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

14 december 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van mevrouw Isabel Vertriest tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bestemming van boscomplexen

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de privatisering van de afval

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ecofiscaliteit

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de veiligheidsnormen voor indoor-kartings

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 14 december 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 9.33 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Isabel Vertriest tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bestemming van boscomplexen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Vertriest tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de bestemming van boscomplexen.

Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijn vraag heeft eigenlijk betrekking op de periode waarin de gewestplannen zijn opgemaakt. In die tijd zijn bos en natuur vaak als een soort reserve en niet als op zichzelf staande entiteiten beschouwd. Er zijn dan ook duizenden hectaren belangrijke boscomplexen gelegen in zogenaamde harde bestemmingen. Het gaat hier om woongebieden, industriegebieden en recreatiegebieden. Vooral de verblijfsrecreatiegebieden kunnen een probleem vormen.

Ik heb het hier uiteraard over die boscomplexen waar nog niet is gebouwd. De bestemmingen zijn tot op heden niet ingevuld, wat die gebieden vanuit sociaal en/of ecologisch oogpunt zeer interessant maakt. Indien men die bestemmingen nu nog wil invullen, gaat men eigenlijk in tegen de doelstellingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Een van die doelstellingen is namelijk het behoud van het bestaande bosareaal en de uitbreiding ervan met 10.000 hectaren.

Sommige van die vroeger aangeduide bestemmingen druisen regelrecht in tegen de doelstellingen

van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Het gaat hier dan namelijk om een verdichting van woningen.

Ik zou graag van de minister vernemen welke maatregelen hij wil treffen om de decretale verplichting om de ruimtelijke uitvoeringsplannen, conform artikel 19 van het decreet op de ruimtelijke ordening, in overeenstemming te brengen met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Verder zou ik graag vernemen hoe de minister de bestaande boscomplexen een adequate bestemming in overeenstemming met het ruimtelijk beleid wil geven. Ik vraag me tevens af op welke termijn dit zal gebeuren.

Welke houding zal de minister, in afwachting van een algemene definitieve regeling, aannemen ten aanzien van dossiers die nu worden ingediend ? Zullen nog vergunningen worden afgeleverd of positief worden geadviseerd vooraleer de nieuwe structuurplanning op het provinciale en op het gemeentelijke vlak verder is uitgewerkt ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Voor de oudgedienden van de commissie voor Leefmilieu is dit een bijzonder onderwerp. Aangezien ik de geschiedenis wil laten rusten, zal ik me vandaag evenwel tot een vrij technisch antwoord beperken.

Wat de eerste vraag betreft, wil ik erop wijzen dat in uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen binnen de administratie ruimtelijke ordening een aantal processen zijn opgestart die zullen resulteren in de opmaak van gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. De elementen van Vlaams belang zijn de inhoudelijke onderwerpen waarvoor de Vlaamse overheid een verordenend

Van Mechelen

plan kan opmaken. Deze elementen omvatten de regionale bedrijventerreinen, de natuur- en bosgebieden die behoren tot het Vlaams-ecologisch netwerk en de hoofd- en primaire wegen.

De eerste uitvoeringsplannen zijn momenteel in voorbereiding. Deze zullen betrekking hebben op het Vlaamse wegnnet. Het gaat hier om infrastructuurprocessen. Het is de bedoeling om eindelijk zicht te krijgen op de opmaak van die ruimtelijke uitvoeringsplannen. Dit is immers een onontgonnen terrein. We starten letterlijk van nul.

Veertien dagen geleden heeft in dit verband een zeer interessante werkgroepvergadering plaatsgehad in aanwezigheid van de VRP, de overkoepelende vereniging van de Vlaamse planologen. Hierbij zijn een aantal afspraken gemaakt om deze problematiek in de toekomst aan te pakken. Er is onder meer beslist om een stuurgroep op te richten. Deze stuurgroep zal bestaan uit twee mensen van mijn kabinet, twee mensen van de administratie en twee mensen van de VRP. De stuurgroep zal onderzoeken hoe we die gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten opstellen, bijsturen en opvolgen.

Na een aantal van die processen willen we tot een zogenaamde 'code of good practice' komen. Op basis van die code van goede praktijken willen we uiteindelijk een handleiding schrijven die in de toekomst door iedereen conform kan worden gebruikt.

We hebben ervoor gekozen om op voorhand geen vrij gedetailleerd en daardoor wellicht onaangepast kader voor de opmaak van die plannen op stellen. We willen op het terrein een aantal plannen ontwikkelen. Rekening houdend met al de planologische kennis die we in de loop van de jaren hebben verworven, willen we vanuit de praktijk naar een code van goede praktijken evolueren.

Ik zal even de processen overlopen die momenteel lopen en die in de nabije toekomst zijn gepland. Vooreerst hebben we het afbakenen van de regionaal-stedelijke gebieden Aalst, Mechelen, Kortrijk, Turnhout, Hasselt-Genk, Sint-Niklaas en van het grootstedelijk gebied Gent. Dit laatste betreft in het bijzonder de voorstudie van de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor een stadsbos rond Gent. Ik heb met minister Dua afgesproken dat dit een van de pilootuitvoeringsplannen in het kader van die regionaal-stedelijke gebieden zou vormen.

Een tweede geheel van processen betreft het afbakenen van de gebieden van de agrarische structuur, van de natuurlijke structuur, met inbegrip van de bosstructuur, en van de karakteristieke elementen en componenten van het landschap. Dit betreft met andere woorden de gave landschappen en de openruimteverbindingen van Vlaams niveau.

Wat dit laatste betreft, wens ik hier ook even mee te delen dat deze namiddag eindelijk de langverwachte werkvergadering doorgaat met mijn eigen kabinet, het kabinet van minister Dua, de administratie ruimtelijke ordening, de administratie Aminal en de Vlaamse Landmaatschappij. We kunnen hierbij trouwens beroep doen op de medewerking van de mensen van OC Vlaanderen. Zij zullen demonstreren wat dit in de praktijk betekent. We moeten de theorie immers ook cartografisch invullen.

Minister Dua en ikzelf hebben in het verleden afgesproken samen te komen op het ogenblik dat de eigenlijke contouren bekend waren. De voor deze namiddag geplande oefening moet het startsein geven om tot een stappenplan voor de afbakening van de agrarische structuren te komen. Vooral wat de natuurlijke structuren betreft, dienen we vanzelfsprekend rekening te houden met de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Een andere lopende zaak is de afbakening van de zeehavens. Die afbakening moest worden versneld. Een van de oorzaken van deze versnelling is de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot Doel. De Vlaamse regering heeft gesteld dat de harde grenzen van de Antwerpse zeehaven zowel op de linkeroever als op de rechteroever moesten worden vastgelegd. Deze oefening wordt ook doorgezet voor de havens van Gent, Zeebrugge en Oostende.

We hebben tevens de beslissing genomen om de afbakening van de internationale luchthaven van Zaventem versneld op gang te brengen. Dit kadert in de beslissing die de federale regering in overleg met de gewesten heeft genomen met betrekking tot de volledige problematiek van de contouren en van de geluidsproblematiek van de internationale luchthaven van Zaventem.

We ontwikkelen momenteel ook een ruimtelijke visie op mobiliteit, op de infrastructuur van stedelijk belang in de stedelijke gebieden, op het stedelijk netwerk de Vlaamse Ruit en op het economisch netwerk Albertkanaal. De offerte betreffende dit laatste punt is net de deur uit. Al deze ontwikkelingen kunnen op hun beurt leiden tot de op-

Van Mechelen

maak van gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. Deze opsomming toont alleszins aan dat er veel werk aan de winkel is. Er lopen momenteel heel wat opdrachten. In de eerste helft van 2001 zullen we heel wat besluiten moeten nemen. Ik denk hierbij in de eerste plaats aan de afbakening van de regionaal-stedelijke gebieden. We zullen in dit verband letterlijk knopen moeten doorhakken. Dit houdt ook verband met de inwerkingtreding van Vlacoro. Normaal gezien zal de Vlaamse regering zich in januari 2001 uitspreken over het invullen van deze lacune.

Wat de tweede vraag betreft, kan ik iedereen verzekeren dat binnen het kader van de lopende processen en binnen de afbakening van stedelijke en andere gebieden nu reeds maximaal rekening wordt gehouden met de doelstellingen van het ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Dit is niet nieuw. Bij de wijzigingen van de gewestplannen heeft minister Stevaert in de loop van de voorbije jaren een aantal van die bestemmingen weer omgezet. Ik heb die wijzigingen de voorbije 18 maanden praktisch allemaal mogen voltooien. Vaak gaat het hier om omzettingen in groene parken en in bosgebieden. Het is de bedoeling om op die manier te anticiperen op de uiteindelijke invulling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Op basis van gegevens uit de sector, namelijk de visie op de gewenste natuur- en bosstructuren en de resultaten van de afweging die de sectoren Natuur, Landbouw en Bos binnen de werkgroep Veraf maken, kunnen voorstellen tot bestemmingswijziging het voorwerp van overleg vormen en in de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgenomen. Deze voorstellen moeten wel passen in de visie op de gewenste natuur- en bosstructuur van de Vlaamse overheid.

Er bestaat wat dit betreft een gestructureerd overleg. Een werkgroep volgt heel dit proces op. In het proces van de afbakening op Vlaams niveau van de gebieden van de agrarische natuurlijke structuur wordt rekening gehouden met de sectorale visies op de gewenste natuur- en bosstructuren. De gebieden van de agrarische structuur en de natuur- en bosstructuren zullen op Vlaams niveau in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden afgebakend. Deze afbakening zal gebeuren op basis van een ruimtelijke visie die gebiedsgericht wordt uitgewerkt.

Ik heb met minister Dua afgesproken dat ook de administratie Leefmilieu heel wat technisch werk zal verrichten. Ik denk hierbij aan het Instituut voor Natuurbehoud. Aangezien het Vlaams regeerakkoord vooropstelt dat deze processen versneld moeten worden doorgevoerd, moeten we ook hier stilaan de gewenste snelheid bereiken.

De derde vraag betreft de voorziene termijnen. Dit is uiteraard een zeer gevaarlijke vraag. Om de kwantitatieve bepalingen van het decreet natuurbehoud te kunnen halen, stipuleert het regeerakkoord van de Vlaamse regering dat de uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen met betrekking tot de 38.000 hectaren bijkomend natuur- en reservaatgebied en de 10.000 hectaren bijkomend bosgebied moet worden versneld met het oog op de streefdatum 2003.

Dit lijkt me een enorme klus. Niets belet ons evenwel om onze verantwoordelijkheid op te nemen. We beginnen niet met een lege bladzijde. Er is in het verleden al wat studiewerk verricht. Ondanks het feit dat dit werk in landbouwmiddens is afgekeurd, zullen we dit maximaal gebruiken.

De vierde vraag heeft de grootste politieke geladenheid. Ik zal hier dan ook zeer technisch op antwoorden. Gelet op de bepalingen van het decreet op de ruimtelijke ordening, in casu artikel 19, § 6, kan slechts een afweging worden gemaakt binnen het bestaande en thans geldende juridisch kader. Dat is de taak van de minister van Ruimtelijke Ordening. Ik zal hier straks met genoegen nog wat persoonlijke commentaar op geven.

Men kan de vijfde vraag ook anders formuleren. Gaan we nu drie jaar alles stilleggen en vervolgens kijken wat al dan niet kan? Het verlenen van de vergunning kan binnen het bestaande en thans geldende juridische kader. Dit kader bestaat uit de voorschriften van de gewestplanbestemmingen. Men dient hierbij rekening te houden met de principes van een duurzame ruimtelijke ordening en met de goede ruimtelijke ordening. Dit laatste betekent dat men ook rekening dient te houden met de ruimtelijke draagkracht en met de gevolgen voor het leefmilieu. Mits naleving van de bepalingen van het bosdecreet kunnen bouwaanvragen worden vergund. De ontbossing van zones met een bestemming als woongebied, industriegebied of een met voormelde gebieden gelijk te stellen bestemming is volgens de geldende plannen van aanleg enkel mogelijk mits naleving van de voorschriften van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en op de stedenbouw en na advies van het Bosbe-

Van Mechelen

heer. Ik wil dit in verband ook verwijzen naar het beruchte artikel 90bis van het Bosdecreet.

Zoals beloofd, zal ik ook nog wat persoonlijke commentaar geven. Het spreekt vanzelf dat we zorgvuldig zullen omspringen met het verlenen van bouwvergunningen die betrekking hebben op woongebieden die in belangrijke bosstructuren zijn ingekleurd. Arohm heeft trouwens de nodige instructies reeds gekregen.

Ik wil hier nog even verwijzen naar een incident dat ongeveer twee jaar geleden in deze commissie heeft plaatsgevonden naar aanleiding van de bespreking van het ontwerp van decreet houdende bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999. De administratie ruimtelijke ordening werd in die periode bijna belegerd door mensen wiens lopende bouwaanvraag door dit artikel werd geblokkeerd. Toen is het nieuwe artikel 90bis tot stand gekomen. Men kan dit trouwens nalezen in de handelingen van die bewuste vergadering.

Na een lange bespreking met de minister van Leefmilieu hebben meerdere partijen toen het initiatief genomen om artikel 90bis te herschrijven. Dit nieuwe artikel heeft een aantal dossiers gedeblokkeerd en een inflatie van schadeclaims ten aanzien van de administratie ruimtelijke ordening voorkomen.

Ik heb hier in het verleden reeds gezegd dat de administratie ruimtelijke ordening geen vuilnisbak is voor de andere departementen. De beslissingen van andere departementen hebben soms enorme ruimtelijke repercussies en leiden tot schadeclaims aan het adres van de minister van Ruimtelijke Ordening. De andere ministers van de Vlaamse regering mogen uiteraard een bepaald beleid voeren, maar ze moeten de financiële gevolgen dan wel met hun eigen budget dragen. De beslissingen van andere departementen mogen geen financiële gevolgen hebben voor de administratie ruimtelijke ordening.

We zullen voorzichtig zijn. We hebben een aantal afspraken gemaakt met het Instituut voor Natuurbehoud. In het geval van waardevolle boscomplexen moeten we uitermate voorzichtig omspringen met eventueel af te leveren verkavelingsvergunningen.

De discussie over de Matexi-verkaveling in mijn eigen gemeente Kapellen heeft aangetoond dat men soms echter keuzes dient te maken. De discussie heeft toen lang geduurd. Men kan beslissen om

100 miljoen frank schadevergoeding te betalen voor een verkaveling van anderhalve hectare. Men kan met die 100 miljoen frank eveneens het prachtigste bos in mijn gemeente kopen. Dit 85 hectaren grote bos staat voor exact hetzelfde bedrag te koop. Na een lange discussie over het te voeren beleid, zijn we uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat we die 100 miljoen frank beter konden gebruiken om dat bos aan te kopen. Hiermee konden we een waardevolle bosgordel die zich naar de Kalmt-houtse heide uitstrekt intact houden. Om de schade aan de natuurlijke waarde van het andere gebied in te perken, hebben we een aantal bepalingen in de verkavelingsvergunning opgenomen. Er is een minimumnorm van 5.000 vierkante meter en een maximumbebouwing van 250 vierkante meter opgelegd. Deze maatregelen hebben de ingreep in dat als woonparkgebied ingekleurde gebied tot een minimum weten te beperken.

We moeten steeds proberen om de regels van goed bestuur en gezond verstand in acht te nemen. Sinds de aanduiding van twee gewestelijke planologen op iedere provinciale buitendienst beschikken we over planologen en stedenbouwkundige ambtenaren die voor de afweging moeten zorgen.

De mensen die indertijd in de commissie hebben gewezen op een onvoldoende afstemming van het natuurdecreet, het bosdecreet en het decreet op de ruimtelijke ordening, hebben ondertussen gelijk gekregen. Ik herinner me trouwens dat de heer Lachaert toen een hele batterij amendementen heeft ingediend om nefaste gevolgen op langere termijn te voorkomen.

In overleg met het kabinet van minister Dua is een zestal weken geleden afgesproken dat een ambtelijke werkgroep bij hoogdringendheid moet nakijken welke bepalingen elkaar in de decreten tegenspreken. Een voorbeeld van dergelijke tegenspraak is de omschrijving van het begrip bosgebied. Deze vlag dekt in beide decreten niet dezelfde lading. Deze tegenspraak veroorzaakt op het terrein uiteraard chaos. We zullen deze bepalingen beter op elkaar moeten afstemmen. De term bosgebied moet in beide decreten op dezelfde inhoud slaan.

Hetzelfde geldt voor de onderling sterk verschillende procedures. De beroepsprocedures en de termijnen van openbaar onderzoek zijn hiervan goede voorbeelden. In het ene geval bedraagt de termijn 30 dagen, in het andere geval 45 dagen. Soms lopen op hetzelfde ogenblik twee verschillende openbare onderzoeken met twee verschillende termijnen.

Van Mechelen

We hebben afgesproken dat een ambtelijke werkgroep deze anomalieën zal screenen. Deze werkgroep zal in het voorjaar van 2001 een voorstel indienen. Het is de bedoeling om beide decreten door middel van een ad-hocdecreet in lichte mate te verfijnen. Dit ad-hocdecreet zal in het voorjaar van 2001 aan het Vlaams Parlement worden voorgelegd.

Deze gelijkschakeling lijkt me ook essentieel in het kader van de e-government. Zowel ruimtelijke ordening als leefmilieu staan hoog op de lijst van bevoegdheden die snel operationeel zullen worden voor de burger. Vooraleer dit kan beginnen, moeten de processen in beide decreten op elkaar zijn afgestemd.

Mijns inziens moet dit verhaal worden vervolgd. De afbakening van de natuur-en bosgebieden moet versneld gebeuren. We moeten echter ook de nodige evenwichten bewaren. Deze evenwichten zijn omschreven in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. We moeten proberen om een gelijke snelheid aan te houden.

De voorzitter : Mevrouw Vertriest heeft het woord.

Mevrouw Isabel Vertriest : Ik wil de minister danken voor zijn uitgebreid antwoord. De afbakening lijkt me de enige zekerheid om de boscomplexen te bewaren. Ondanks het feit dat hij rekening wil houden met de waarde van de gebieden, is de minister voor de rest blijkbaar niet bereid om het behoud van de boscomplexen te garanderen.

Minister Dirk Van Mechelen : Op juridisch-technisch vlak is het gewestplan van kracht.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de minister, in het kader van uw huidig beleid kunt u vergunningen afleveren die boscomplexen ontbossen. Ik besef dat ik het cru formuleer, maar ik besef ook dat dergelijke vergunningen uw toekomstig beleid financieel zwaar kunnen belasten.

Minister Dirk Van Mechelen : Zolang een compensatievoorstel op basis van artikel 90bis door Bosbeheer wordt goedgekeurd, kan ik die vergunningen juridisch-technisch niet weigeren.

Mevrouw Isabel Vertriest : Dit betekent dat de mensen van Bosbeheer de enigen zijn die een vergunning kunnen tegenhouden. Zij kunnen namelijk de ontheffing niet geven.

Minister Dirk Van Mechelen : Dit gebeurt dagelijks. Ik wil hier echter een waarschuwing aan verbinden die ik reeds herhaaldelijk in de Vlaamse regering en in het Vlaams Parlement heb gegeven. Indien men een aantal boscomplexen veilig wil stellen, moet ook in financiële middelen worden voorzien om in een aantal gevallen tot aankopen of schadeloosstellingen over te gaan.

Men mag geen beleid voeren ten koste van het budget van een ander beleid. We zullen de voor ruimtelijke ordening voorziene middelen hard nodig hebben om een aantal andere problemen onder controle te houden.

Mevrouw Isabel Vertriest : Mijnheer de minister, ik heb begrepen dat u de procedures op elkaar wil afstemmen. Dit is echter geen eenduidig voornemen. Men mag namelijk de historische context niet uit het oog verliezen. Bossen zijn in het kader van de ruimtelijke ordening decennia lang als restgrond beschouwd. Men heeft bossen tot op heden nooit als een werkelijke bestemming willen zien. Blijkbaar slepen we de erfenis van dit verleden nog steeds mee. De vraag of men al die financiële middelen op het budget voor leefmilieu kan afwentelen, gaat voorbij aan de vraag of de ruimtelijke ordening zelf geen historische schuld draagt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de privatisering van de afval.

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de privatisering van de afval.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, mijn vraag is al meer dan een maand oud. Sta mij toe ze uitgebreider te stofferen met informatie die ik ondertussen ontvangen heb. Er zijn zeven aanleidingen voor mijn vraag.

Ten eerste werd de discussie hernomen over de operationalisering van de ecotaks. In de marge van de bijeenkomst gisteren van het VVSG vernamen we dat onder meer de invoering van een statiegeld van 5 frank wordt overwogen. Misschien dat we

Bex

daarover meer vernemen bij de bespreking van de vraag van de heer Coens.

Ten tweede viel het mij bij mijn bezoek aan de Ifest-beurs op hoezeer de industrie meer en meer afval ontdekt als een economisch goed. Ze doet heel belangrijke investeringen in nieuwe technologieën. De mogelijkheden voor de overheid om een innoverende rol te spelen worden kleiner.

Ten derde was er bij ons in de streek een discussie over de concessies van de steden Tienen en Aarschot. De intergemeentelijke solidariteit werd doorbroken omwille van het afvalprobleem. Daarbij bleek hoe ondoelmatig sommige politici omgaan met de afvalproblematiek.

Ten vierde verwijs ik naar de discussie over de zuivere intercommunales. In mijn streek moeten de zuivere intercommunales uit de afvalsector op zoek naar privé-partners om over voldoende verbrandingscapaciteit te beschikken en om een voordeelige BTW-regeling te behouden.

Ten vijfde wil ik de basistechniek aan de orde stellen die wordt gebruikt bij Fost-Plus en in het algemeen bij de MBO's die worden afgesloten door de overheid. De kosten voor inzameling en verwerking worden voorlopig nog gedeeltelijk doorgerekend aan de consument. De overheid streeft doelstellingen na op het gebied van afvalvoorkoming, maar de medespelers nemen haar in zekere mate bij de neus en wij moeten daar machteloos op toekijken.

Ten zesde wil ik erop wijzen dat het principe 'de vervuiler betaalt' geweld wordt aangedaan. In de meeste van onze gemeenten betaalt men twee derde van de factuur van de afvalproblematiek nog steeds uit de algemene middelen – zelfs in de gemeenten die zeer goed inspelen op de incentives die de hogere overheid aanbiedt op het gebied van afvalvoorkoming, -inzameling, en -recyclage. Ik laat hierbij de investeringen in materiaal, containerparken en verwerkingsinstallaties nog buiten beschouwing.

Ten slotte leidde ook de discussie over het MAP mij tot deze vraag. De bedrijfswereld, de landbouw en de gezinnen zijn de grote vervuilers. We slagen erin om voor de boeren heel gedetailleerd vast te leggen hoeveel afval ze mogen produceren. We hebben zelfs afvalquota per diersoort en per dier. We geven de boeren de raad dat ze met een aangepaste voeding voor hun dieren hun afvalproblemen

kunnen verminderen. We hebben heffingen en superheffingen vastgelegd voor wie teveel mest produceert. De boeren moeten een gedetailleerde administratie bijhouden. Het doel van dat alles is een beter milieu. De overheid bepaalt de normen en de sector moet de inspanningen leveren. De boeren moeten hun verantwoordelijkheid opnemen en hun veestapel afbouwen. Ook aangepaste voedertechnieken en adequate verwerkingsinstallaties behoren tot de verantwoordelijkheid van de landbouwsector.

Laten we de producenten van ander afval op dezelfde manier behandelen. Ook voor andere sectoren kunnen we afvalquota opstellen, en richtlijnen over hoe producten moeten worden gefabriceerd. De maatregelen die we ten aanzien van de boeren hebben genomen, hebben offers gekost, maar leiden tot gunstige resultaten. We zijn er tot nu toe evenwel niet in geslaagd de producenten van andere goederen tot gelijkaardige hervormingen te bewegen. Een deel van hun verantwoordelijkheden en verplichtingen komen nu op de schouders van de lokale overheden terecht. Het is in laatste instantie de producent die verantwoordelijk is voor de productie en distributie van zijn waren. De marketing zet de consument ertoe aan om te consumeren wat er wordt geproduceerd. De consument consumeert wat hem nuttig lijkt, en verwacht van de overheid dat zij opruimt en verwijdert wat onbruikbaar is. De overheid formuleert doelstellingen maar gunt zichzelf de mogelijkheid niet om ze ook af te dwingen, of slechts in geringe mate, en dan nog op de manier die producent, consument en marketing het best uitkomt. Meer nog : het afval dat aan het eind van het verhaal overblijft, ruimt de overheid zelf op en zij draait ook op voor de kosten daarvan.

Een voorbeeld : stel dat we de blikjes uit onze PMD-zak halen, bijvoorbeeld door een statiegeldregeling. Het gevolg daarvan zal zijn dat het aandeel van de fout gesorteerde fractie in de blauwe zak verhoudingsgewijs zal stijgen. Als die fractie meer dan 20 percent van het totaal bedraagt, wordt de factuur doorgeschoven naar de gemeentebesturen. Zij zullen dan namelijk meer moeten betalen aan Fost-Plus omwille van het hogere aandeel fout gesorteerd afval in de blauwe zakken.

We moeten op een heel andere manier omgaan met afval. Mijns inziens moet de overheid er eens goed over nadenken of zij niet beter een strategische terugtocht zou overwegen wat betreft haar aanwezigheid in het afvalcircuit. De kostprijs van het inzamelen en verwijderen van onbruikbare resten zouden we moeten laten verrekenen in de ver-

Bex

kooprijks van het basisproduct, met inbegrip van de milieukosten verbonden aan de hele levenscyclus van het product. Het milieuhervestel, de afvalinzameling en -verwijdering zouden we moeten toevertrouwen aan de kassier van deze integrale implementatie van milieu- en afvalkosten. Dat alles uiteraard volgens regels, voorwaarden en doelstellingen bepaald door de overheid en gecontroleerd door diezelfde overheid. Door heffingen kan zij sturend en sanctionerend optreden. Op dit ogenblik zijn er voldoende technieken beschikbaar om deze kosten te berekenen. We kunnen van producten die op de markt worden gebracht exact vaststellen in welke mate ze duurzaam zijn dan wel belastend voor het milieu, en welke kosten hun integraal ketenbeheer met zich meebrengt. Die kosten zouden als een productiekost moeten worden verrekend in de aanmaak van het product. Op die manier beschikt de producent over het geld om het afval te verwijderen dat uiteindelijk overblijft.

Eenmaal de industrie voor deze verantwoordelijkheid zal worden geplaatst, zal zij er in grote mate toe bijdragen om de meest efficiënte technieken te ontwikkelen om het afvalprobleem aan te pakken. Ik denk dat we nu al stappen kunnen zetten in dit proces. Bij de bijsturing van de Fost-Plusregeling en de MBO's – waar nu door iedereen om wordt gevraagd – kunnen we al sommige aspecten van dit probleem aanpakken.

Ik heb aan mevrouw de minister al gezegd dat ik niet aandrang op een gedetailleerd antwoord. Wat ik eigenlijk vraag, is dat wij ons zouden bezinnen over de rol van de overheden in de afvalproblematiek. Momenteel is dit een van de belangrijkste bekommernissen van met name de lokale overheden. De afvalproblematiek neemt nu meer aandacht en tijd in beslag dan andere belangrijke beleidsdomeinen. Nochtans zijn de overheden in wezen slechts een medespeler in deze problematiek.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Bex, uw vraag is een aanzet tot een fundamentele discussie over welke richting het afvalbeleid moet inslaan. Wat is de rol van de overheid en de privé-sector in de afvalproblematiek ? Om hier werkelijk dieper op in te gaan, zouden we een uitgebreid debat moeten organiseren. Zo een bevraging van alle betrokkenen is zeker zinvol en kan alternatieven opleveren voor de manier waarop we met de afvalproblematiek omgaan. Wat mij betreft, staan een aantal basis-

principes centraal. We onderzoeken hoe we deze principes nog beter in praktijk kunnen brengen.

Een eerste principe is dat de vervuiler betaalt. Iedereen is het daarmee eens. In de beleidsbrief stond uitdrukkelijk dat het financieel verantwoordelijk maken van het bedrijfsleven voor hun producten en hun verpakkingen en afval in het beleid moet worden waargemaakt. Aan de andere kant ben ik en in het algemeen de overheid verantwoordelijk voor de organisatie en het goed functioneren van het afvalbeleid. We moeten naar andere en betere systemen uitkijken, maar ondertussen mag de burger niet worden geconfronteerd met onhanteerbare afvalbergen en afval dat niet wordt opgehaald. Deze praktische verantwoordelijkheid van de overheid brengt mee dat we er zeker van moeten zijn dat een eventuele andere organisatie van het afvalbeleid tot een goed eindresultaat zal leiden. Als er iets misloopt, zal de overheid immers de schuld krijgen.

Wat betreft het principe 'de vervuiler betaalt' is de producentenverantwoordelijkheid een zeer belangrijk begrip. Dat blijkt ook uit de regelgeving. Momenteel krijgt dit begrip gestalte door de invoering van de terugnameplicht voor verpakkingen en de aanvaardingsplicht voor batterijen, accu's, papier en karton, elektrische en elektronische apparaten, autobanden en autowrakken. Voor geneesmiddelen is inmiddels een protocol met de industrie ondertekend.

Dit zijn de instrumenten waarop we tot nu toe een beroep hebben gedaan. Momenteel loopt een studie die moet uitwijzen of de aanvaardingsplicht en de bijbehorende milieubeleidsvereenkomsten goed werken. Uit deze evaluatie zal blijken of we het beleid moeten bijsturen. We onderzoeken ook voor welke afvalstromen we nog aanvaardingsplichten kunnen opleggen, of met andere woorden : welke afvalstromen momenteel ontsnappen aan het principe van de producentenverantwoordelijkheid.

We zullen de werking van deze vrij nieuwe instrumenten vanzelfsprekend nog optimaliseren. De MBO's beginnen nu concreet vorm te krijgen. Het valt af te wachten welke resultaten ze zullen boeken op het terrein. Mijnheer Bex, ik geef u gelijk als u opmerkt dat er nog te veel verantwoordelijkheden worden afgewenteld op de overheid. We hebben het Fost-Plussysteem hier al meermaals besproken. Het is geen ideaal systeem. Het is het resultaat van een overeenkomst tussen de overheid en de sector. De gemeenten zijn daar in zeker mate de dupe van. Aan de andere kant is het fundamen-

Dua

teel een privé-initiatief. De privé-sector heeft dit systeem aangeboden aan de overheid, en de overheid heeft het proberen bij te sturen. Mijn standpunt is dat we de privé-sector best zoveel mogelijk haar verantwoordelijkheid laten opnemen, maar dat we niet blind mogen zijn voor de manier waarop ze dat doet. Het is niet omdat iets door de privé-sector wordt gedaan, dat het daarom beter wordt gedaan. Nu wordt soms wat te veel in die richting gedacht.

Responsabilisering is heel belangrijk in de afvalproblematiek. Het is de enige manier om de moeilijkheden te overwinnen. Mijnheer Bex, u hebt zelf reeds het verband gelegd met de ecotaks en het productbeleid. Ik denk dat we dankzij het productbeleid veel vooruitgang kunnen boeken, omdat het toelaat aan de producenten regels op te leggen. Deze twee zaken zijn echter federale materie. U weet dat ik vragende partij ben voor de invoering van een verbeterde ecofiscaliteit. De combinatie van ecoboni en ecotaksen is mijns inziens een veelbelovende formule, bijvoorbeeld voor de promotie van herbruikbare drankverpakkingen.

Goede vormen van aanvaardingsplicht en responsabilisering en een goede ecofiscaliteit zullen normaal gezien leiden tot een kostendaling voor zowel de gemeenten, het gewest als voor de individuele burger. Een behoorlijke ecofiscaliteit zal ervoor zorgen dat de burger kan kiezen voor producten die vriendelijk zijn voor het milieu en voor zijn eigen budget. Dit alles in de veronderstelling dat al deze systemen goed werken. Dat moeten we inderdaad terdege evalueren.

Een tweede onderwerp dat u aanroerde in uw vraag was de privatisering van de afvalmarkt. Decretaal zijn de gemeenten verantwoordelijk voor het rein houden van hun grondgebied. Als u vindt dat dit niet de taak is van de gemeenten, zal er wetgevend werk moeten gebeuren. Tot op heden behoort dit echter tot de opdrachten van de gemeenten. Zij vullen deze taak in door onder andere het afval in te zamelen en erop toe te zien dat het op een goede manier wordt verwerkt. De gemeenten hebben daartoe hun krachten gebundeld in intercommunales. Het decreet over de intergemeentelijke samenwerking dat op initiatief van minister Sauwens in de maak is, krijgt meer en meer tegenwind. Dat is mijns inziens normaal, omdat het voorziet in fundamentele wijzigingen. Het decreet zal de gemeenten en intercommunales meer mogelijkheden bieden tot samenwerking, en hun onderlinge band versterken. Dat is niet overbodig. Soms

heb ik namelijk het gevoel dat de intercommunales een andere politiek voeren dan de optelsom van de verschillende gemeenten die er deel van uitmaken, niettegenstaande het feit dat intercommunales in principe gemeenten zijn die samen om de tafel zitten. Door dit nieuwe decreet zullen de gemeenten gedwongen worden om consequenter op te treden.

De concrete werking van de intercommunales hangt uiteraard ook samen met de kwaliteit van de mensen die vanuit de gemeente naar een intercommunale worden afgevaardigd. Mijnheer Bex, ik treed uw standpunt bij dat het zeer belangrijk is dat de afgevaardigden in de intercommunales voldoende beslissingsbevoegdheid krijgen en op deskundige wijze het algemeen belang kunnen verdedigen. In het verleden liet dit soms te wensen over. Pas dan kan er een evenwicht tot stand komen tussen de lokale overheid – gemeente of intercommunale – en de partners uit de privé-sector waarmee de overheid samenwerkt. Niets staat immers in de weg om op gemeentelijk of intergemeentelijk niveau beslissingen te nemen en tegelijk sommige opdrachten in een PPS-verband te laten uitvoeren door de privé-sector.

Een samenwerking tussen de privé-sector en de overheid is perfect mogelijk, zowel wat betreft afvalinzameling als afvalverwerking. Er kunnen nu reeds contracten worden afgesloten. Er moet alleen worden gewaakt over de democratische controle op het verloop van deze samenwerking. De noodzaak van een democratische controle is mijns inziens een cruciaal punt in de hele discussie over de afvalproblematiek. Deze democratische controle is een verantwoordelijkheid van de overheid. Zij moet instaan voor een adequaat toezicht op de privé-partners en een aantal voorwaarden opleggen.

Bij wijze van besluit herhaal ik dat ik vragende partij ben om een ruimer debat te voeren over deze aangelegenheid. Zo een debat zal er wel komen naar aanleiding van minister Sauwens' decreet. De overheid en de gemeenten moeten een belangrijke rol spelen in het afvalbeleid. Zij moeten het beleidskader vastleggen en de globale organisatie van de afvalophaling en -verwerking. Ook het opleggen van normen en criteria, het formuleren van doelstellingen, preventie en de sensibilisering van de bevolking en van specifieke doelgroepen zijn de taak van de overheid.

Binnenkort zal door het overlegplatform Huishoudelijk Afval een grondig debat worden gevoerd naar aanleiding van de voorbereidende werkzaam-

Dua

heden voor het nieuw uitvoeringsplan huishoudelijk afval. We zullen deze discussie dan hernemen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Ik geloof niet dat de bestaande systemen sluitend zijn. Mijns inziens is het noodzakelijk dat zij worden onderworpen aan een grondige analyse.

Wat betreft de rol van de gemeenten en de intercommunales wil ik nog het volgende zeggen. Zo even vermeldde ik het voorval met de concessies van Tienen en Aarschot. Deze overheden kozen ervoor om hun taak te laten uitvoeren door de privé-sector, maar er is geen enkele vorm van democratische controle. Ik vrees dat meer en meer gemeenten gemakkelijkschalve door middel van een concessie hun opdracht zullen doorgeven aan de privé-sector. Als dat gebeurt, verliezen zij hun regelgevende en controlerende functie. Ik ben ervan overtuigd dat de verantwoordelijkheid voor de afvalopruiming en -verwerking in laatste instantie inderdaad bij de overheid ligt. Op de manier waarop we nu bezig zijn, zal de overheid die verantwoordelijkheid echter niet in de hand kunnen houden. De privé-sector en de industrie zullen veel sneller kunnen investeren. Binnenkort zullen een aantal gemeenten vuilniswagens beginnen inschakelen met een Diftar-systeem. Tegen de tijd dat alle gemeenten over dit systeem beschikken, zal het een verouderde techniek zijn. De industrie zal immers onder tussen andere en betere methodes hebben ontwikkeld.

Mevrouw de minister, u zei kort iets over de PMD-zakken. Met de PMD gebeurt eigenlijk het volgende. De consument betaalt voor elke verpakking met het groene punt. In principe is dat geld bestemd voor de ophaling en verwerking van de verpakkingen met het groene punt. Tegelijk betaalt de consument ook voor het afval dat niet in de blauwe zak mag – en dat is een heleboel. Dat niet-gesorteerde afval komt in een bruine zak terecht waarvoor de consument ook weer moet betalen. De consument betaalt dus twee keer, een keer via het groene punt en een keer voor de bruine zakken. Momenteel komt alle afval echter in de praktijk op dezelfde hoop terecht en wordt het samen verbrand. We zijn dus fout bezig. De industrie slaagt er namelijk in om dankzij een paar producten die worden ingezameld via de blauwe zak aan heel veel verplichtingen te ontsnappen.

De voorzitter : Deze discussie is zeer interessant, maar ze overstijgt het bestek van een vraag om uitleg. Om deze kwestie uit te diepen, lijkt een uitvoeriger debat noodzakelijk. De minister heeft reeds gewezen op diverse gelegenheden daarvoor.

De heer Jos Bex : Dat is ook precies mijn vraag : een discussie met milieudeskundigen, economen en mensen uit de productiesector, waarbij we ons kunnen bezinnen over deze problematiek. Ik ben er namelijk van overtuigd dat men momenteel niet op de juiste weg zit. Ter illustratie verwijs ik naar twee recente krantenartikels, een over de afbouw van de staatsinmenging en een ander over een checklist voor duurzaamheid. De teneur van deze artikels is volledig in strijd met de manier waarop we bezig zijn, en wijst ons op de noodzaak om onze strategie te veranderen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Bex, het is mij niet geheel duidelijk of u nu vindt dat de privé-sector een grotere of een kleinere rol moet spelen.

De heer Jos Bex : De privé-sector moet haar verantwoordelijkheid opnemen. De overheid moet dit op een degelijke manier controleren en sturen. Volgens mij gebeurt dat momenteel onvoldoende.

Minister Vera Dua : Ik kan u nu reeds medelen dat in april de Interregionale Verpakkingscommissie voorstellen zal doen om het Fost-Plussysteem te wijzigen. Het is natuurlijk niet zeker of het mogelijk zal zijn alle voorgestelde veranderingen door te voeren, maar men is zich alleszins bewust van een aantal problemen op dit specifieke domein. Ongetwijfeld zullen we naar aanleiding van deze voorstellen het fundamentele debat kunnen voortzetten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ecofiscaliteit

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de ecofiscaliteit.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, het dossier van de ecotaks is iets wat momenteel op federaal niveau weer volop aan de orde is. In feite is het iets wat ons allen aanbelangt. Dit geldt in bijzondere mate voor de CVP, die in 1993 op federaal niveau de ecotakswet heeft goedgekeurd. In elk geval wil ik ook hier in het Vlaams Parlement een aantal vragen stellen over deze ecofiscaliteit.

Er zijn een aantal redenen waarom de ecotaks momenteel opnieuw op de agenda staat. In de wet zelf staat dat er inzake drankverpakkingen een bepaalde termijn eindigt in 2000. Vanaf 1 januari wordt de vrijstelling op drankkartons opgeheven. Vanaf dan moet er dus 15 frank op worden betaald. Dat is een eerste reden waarom dit dossier opnieuw aan de orde is.

Daarnaast zijn er ook de Lambermontakkoorden. Deze akkoorden moeten wel nog worden bekrachtigd in het parlement. Hiervoor is een tweederde meerderheid nodig. Men zal dus een aantal mensen uit de oppositie bereid moeten vinden om daarvoor te zorgen. Ik heb de teksten van de Lambermontakkoorden nog eens gelezen. Daarin staat dat de gewestelijke belastingen en enkele belastingen die in het verlengde ervan liggen, naar de gewesten worden overgeheveld. Voor mij is het duidelijk dat vanaf 1 januari 2002 dus ook de ecofiscaliteit volledig een bevoegdheid zal worden van het Vlaams Gewest.

Mevrouw de minister, ik zou toch nog graag uit uw mond de bevestiging daarvan horen. Dat is dan meteen ook mijn eerste vraag.

Ondertussen zitten we natuurlijk wel met de vraag wat er in de tussenperiode – 2000 en vooral 2001 – zal gebeuren. Er werd gesproken over een uitstel met enkele maanden. Er werd ook gesproken over wijzigingen. Uiteindelijk zou er per 1 januari geen vrijstelling meer zijn. Is dit al dan niet zo? Wordt dit al dan niet uitgesteld voor een periode van zes maanden? Ik vrees eigenlijk dat men de zaken steeds opnieuw zal uitstellen. In het slechtste geval duurt dit alles nog enkele jaren.

Mevrouw de minister, als er volgend jaar nog iets gebeurt, zult u daar dan bij worden betrokken? Het is immers de bedoeling dat deze materie in 2002 naar het Vlaams Gewest komt. Als dat dan ook gebeurt in 2002, hoe zult u daar dan mee omgaan? Worden er volgend jaar al initiatieven genomen, zodat men klaar is voor 1 januari 2002?

In heel deze zaak moet men ook een aantal nuances aanbrengen. Hoe zult u met die nuances om-

gaan? Dit alles mag immers niet leiden tot fiscale delokalisatie.

De vragen die ik op dit moment heb, zijn eigenlijk als volgt samen te vatten. Hoe ziet u de invulling van een gewestelijke bevoegdheid die komt van een federaal kader en wat is de verdere timing? Ik neem wel aan dat we over dit dossier ook in de nabije toekomst nog verder zullen praten.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, ik ben uiteraard geen lid van de federale regering. Daarom zal ik op een aantal vragen niet kunnen antwoorden.

In de geest van het federaal akkoord van 17 oktober 2000 maakt ecofiscaliteit inderdaad deel uit van het pakket van belastingen die worden overgeheveld naar de gewesten. Dit betekent dat vanaf 1 januari 2002 de regionalisering van deze gewestbelastingen via een bijzondere wet in werking zal treden.

Als minister van Leefmilieu blijf ik ervan overtuigd dat ecofiscaliteit een belangrijk instrument kan zijn op het vlak van milieu en afvalpreventie. Daarbij moet worden onderzocht in welke mate ecotaksen kunnen bijdragen tot een betere uitwerking van het principe 'de vervuiler betaalt' en in welke mate ecoboni efficiënt kunnen worden ingezet om milieuvriendelijke producten te promoten. Een combinatie van beide instrumenten lijkt de meest aangewezen werkwijze.

De gewesten waren trouwens altijd al geïnteresseerd in deze kwestie van milieufiscaliteit. In het MINA-plan 2 was een niet-bindend initiatief opgenomen met als benaming 'Milieupotentieel van fiscale instrumenten onderzoeken en inzetten'. Tot mijn grote spijt heeft men daar nooit werk van gemaakt. Op ons voorstel is nu in het voorontwerpplan 'Milieubeleidsplan 2002-2006' in het deel 'Economische instrumenten' dit initiatief onder dezelfde naam opnieuw opgenomen, maar nu wel als essentieel project. Het gaat met name over de vergroening van de fiscaliteit en het sluit aan bij de verdere defederalisering van de fiscaliteit.

U hebt ook de vraag gesteld in hoeverre er sprake is van overleg tussen het Vlaamse en het federale niveau. In het geval dat er op het federale vlak nog wijzigingen zouden worden aangebracht aan de bestaande ecotakswet, ben ik uiteraard vragende partij om als Vlaams minister van Leefmilieu bij dat overleg betrokken te worden. In het verleden ben ik daar trouwens ook al vrij nauw bij betrokken geweest.

Dua

Bij de overheveling van de bevoegdheid naar de gewesten, is er strikt genomen geen enkele institutionele of wettelijke bepaling die ons verplicht om constant overleg te plegen met het federale niveau. Uiteraard moet er in de toekomst wel in overleg met de andere gewesten worden gewerkt. Er moet bijvoorbeeld zeker al worden onderzocht in hoeverre systemen van ontduiking vermeden kunnen worden, zodat de efficiëntie van het instrument maximaal gegarandeerd blijft. Ik heb er in principe dan ook niks op tegen als ook het federale niveau daarbij zou worden betrokken.

Ten slotte had u nog een vraag over de verdere timing. In dat verband zijn we uiteraard volledig afhankelijk van de besluitvorming op het niveau van de federale regering.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mevrouw de minister, mijn vraag is toch ook wat er nu precies gebeurt. Wordt de wet nog gewijzigd ? Is er sprake van uitsstel ? Zal dat bedrag van 15 frank over twee weken al dan niet van toepassing zijn ? U zegt dat u bij het overleg betrokken wordt. Misschien kunt u dan toch iets meer informatie geven.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, als u daarover meer specifieke informatie wilt, stel ik voor dat u enkele van uw collega's in de Kamer of in de Senaat aanzet tot het stellen van een vraag.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de veiligheidsnormen voor indoor-kartings

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de veiligheidsnormen voor indoor-kartings.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mevrouw de minister, mijn vraag werd ingegeven door een incident met een indoor-kartingevenement dat op 4 december jongstleden plaatsvond. Door dat inci-

dent kwamen de hiaten en problemen naar voren inzake normering en ruimtelijke inplanting van indoor-kartings. Op 4 december werden 's avonds een vijftigtal personen bevangen door koolstofmonoxide tijdens een wedstrijd indoor-karting. Het indoor-kartingcomplex in Wallonië, nabij Geldenaken, bleek onvoldoende verlucht te zijn, waardoor een koolstofmonoxidevergiftiging mogelijk was.

Deze indoor-karting werd door de burgemeester van de desbetreffende gemeente gesloten op aanraden van het parket en de brandweer van Geldenaken. De burgemeester meent dat een strengere norm en het wijzigen van de uitbatingsvergunning ertoe zal leiden dat zulke ongevallen zich niet meer zullen herhalen. Daarvoor werd een vergadering gepland met een verantwoordelijke van de dienst ter preventie van milieuvervuiling van het Waalse Gewest, met de uitbater van de karting en met de brandweercommandant.

De BIK – Belgische Indoor Karting Federatie – meent dat dit incident mogelijk werd door de abnormale weersomstandigheden op die bewuste zaterdagavond en dat de hele zaak ook enigszins overroepen werd. Nochtans zal de BIK in 2001 een kwaliteitslabel invoeren voor de indoor-kartingsport.

De roep naar eenvormigheid in regelgeving en het invoeren van veiligheidsnormen is naar aanleiding van dit incident dan ook duidelijk. Het is echter spijtig dat er eerst een incident moet plaatsvinden vooraleer de regelgeving wordt ingevoerd.

Mevrouw de minister, ik heb een drietal vragen. Ten eerste, in het verleden werden reeds onderhandelingen gevoerd tussen de overheid en de Belgische Indoor Karting Federatie inzake het opstellen van normen, zodat er een eenvormigheid in de regelgeving zou komen. Deze gesprekken zouden echter zijn afgesprongen, zodat er nog steeds geen degelijke regelgeving zou bestaan. Kunt u me zeggen welke onderhandelingen in het verleden reeds hebben plaatsgebonden ? Hebt u reeds met de betrokken federatie gesprekken gevoerd om te komen tot een degelijke normering ?

Ten tweede, is een mechanische afzuiginstallatie verplicht of volstaat het dat de deuren geopend zijn ? Dat is toch wel een belangrijke vraag.

Ten derde, de problematiek van de indoor-kartings heeft betrekking op zowel milieu als ruimtelijke ordening. Hebt u reeds contacten gehad met minister Van Mechelen ? Er is immers dringend een oplossing nodig voor het probleem van de zonevreemd-

Van den Eynde

heid van de indoor-kartings. De meeste kartings bevinden zich in industriegebied en dienen volgens het decreet op de ruimtelijke ordening naar een recreatiezone te verhuizen. Als gevolg hiervan wensen de eigenaars van de indoor-kartings door de blijvende onzekerheid over het voortbestaan van hun kartings geen grote investeringen te doen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mevrouw Van den Eynde, indoor-kartings zijn volgens de bepalingen van Vlarem ingedeeld in klasse 2. Als dusdanig zijn in het Vlaamse Gewest hierop de algemene milieuvoorwaarden en de sectorale milieuvoorwaarden uit Vlarem van toepassing. Met betrekking tot de verwijdering van de uitlaatgassen van de motorvoertuigen kan in het bijzonder worden verwezen naar een bepaald artikel in Vlarem, dat stelt : 'Tenzij anders vermeld in de vergunning, moeten dampen, nevels en stofhoudende afvalgassen op de plaats waar ze ontstaan, worden opgezogen. Zo nodig moeten ze naar een zuiveringsinstallatie worden geleid.' Het gaat hier dus om een algemene bepaling. Conform de Vlarem-procedure kunnen daarboven in de milieuvergunning bijkomende vergunningsvoorwaarden dossiermatig worden opgelegd naar gelang van de specifieke omstandigheden van de inrichting en de omgeving. In het Vlaamse Gewest geldt er terzake dus wel degelijk een regelgeving.

Uw tweede vraag ging over de afzuiginstallatie. Zoals op de eerste vraag is geantwoord, betreffen de Vlarem-voorwaarden een algemene verplich-

ting. Afhankelijk van de conceptie van de omloop kunnen indien nodig meer concrete bijzondere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd.

De stedenbouwkundige aspecten inzake de vestiging van indoor-kartings behoren tot de bevoegdheid van minister Van Mechelen. Ik wil hier wel mijn persoonlijke mening geven. Gezien de relatief hoge graad van hinderlijkheid – vooral geluidshinder – ben ik vanuit milieuhygiënische overwegingen niet per definitie tegenstander van een situering van indoor-kartings in industriegebied. Immers, niet elk recreatiegebied is geschikt voor een dergelijke exploitatie. Hoe dan ook, voor een standpunt vanuit stedenbouwkundig oogpunt verwijs ik naar de minister van Ruimtelijke Ordening.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Ik heb nog een korte vraag. Een vijftal Belgische indoor-kartings zou nog steeds niet over een afzuiginstallatie beschikken. Is daarop eigenlijk voldoende controle ? Zijn die misschien vooral gesitueerd in het Waalse Gewest ?

Minister Vera Dua : Daarover heeft men mij geen informatie gegeven. Ik wil dat zeker wel eens navragen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.57 uur.*
